

Nyt Aftenblad.

Denne Tidende udkommer 6 Gange ugentlig, nemlig hver Søndag, og tilbringes Subscribenterne for 1 Rbd. kvartalstier, 2 Ml. maanedlig. Postkontoretne modtage Abonnement af udenbys Abonnenter, som betale ialt inklusive Postgebyrerne 1 Rbd. kvartalstier.

Nr 298

Onsdagen den 22. December.

1847.

Indhold. Indenlandsk: Vondevennernes Selskab (sluttet). — Videnskabskabernes Selskab. — Theatret. — Juleliteratur. — „Nord og Syd“.

Udenlandsk: Italien (Forfælske Beretninger om Begivenhederne paa Sicilien. — Englands Beskaffelse for Cholera i Rom. — Demonstrationerne til Bæres for Schweizerforbundet). — England (Debatterne angaaende den itale Tvangsbill. — Andre Parlementsforhandlinger. — La Grippe. Tilstanden i Irland). — Norge (Forberedelse).

Indenlandske Efterretninger.

Kjøbenhavn, den 22. December.

Vondevennernes Selskab (sluttet).

Det siges med udmærket Eftertryk, at Selskabets nærmeste Dagsere er at vise, at Landbologvindingen i mange og vigtige Stykker overtrædes. Dette er en ligefrem ærerørig Beskyldning mod alle de Autoriteter, hvis Pligt det er at overholde Landbologvindingen. Det forekommer os at her var tilstrækkelig Grund til at faa se den, der paa Selskabets Vegne fremkom med disse Utrænger. Vel siges der at Selskabet først vil oplyse denne Paastand ved de anstillede Underfølgelser, men enhver Jurist veed at man ei først kan fremkomme med en ærerørig Beskyldning, og naar man kalder til at stande til Rette for den, da siges at man først maa udbede sig Tid til at anstille Underfølgelser og finde Beviser for sin Beskyldnings Sandhed. Det er virkelig et stærkt Bevis paa Regjeringens Langmodighed, at den taaler, at et heelt talrigt Selskab aabenlyst annoncerer, at det over det ganske Land agter at anstille Underfølgelser for at bevise en ærerørig Sigelse mod selve Regjeringen. Men for at tale om dette Formaal selv, var det da ikke langt leitere, fornuftigere, mindre opblæsende og mere patriotisk, om Selskabet i Stedet for at anstille Underfølgelser om enkle Tilfælde ad Gangen, hvori det meente at Landbologvindingen var overtraadt, og da in pleno anslagende Besiddende for Regjeringen. Først naar det da viste sig at Regjeringen virkelig var uwillig til at overholde sine egne Love, kunde man gribe til Forholdsbegrebet, der efter vor politiske Overbeviisning aldrig kunne retfærdiggøres uden i Tilfælde af yderlig Nød og Desperation, til saadanne Forholdsbegrebet regne vi Underfølgelser over hele Landet, anstillede hos de formeenlig Forurettede selv, fordi deraf nødvendigt maa optaae Ophidselse, Misforstaaelse, Uenighed mellem de paagjældende Parter, især naar den Part, hvis Parti tages, er saa lidet oplyst, og ovenikøbet veed, at Selskabet, der undersøger, forveien er paa hans Parti. Fremdeles siges Vondevennerne alene at kunne give Selskabet de nødvendige Midler og Kræfter, at være den Stand, hvor Selskabet maa søge Støtte og Styrke. Selskabets Formaal siges at være et forfærdigt Formaal, der trænger til Pengemidler, uden hvilke det ikke kan arbeides med Rynd og Klem, det kommer da an paa, om Vondevennerne vil træde til i tilstrækkelig Mængde for at give Beskytteren de Midler hændte, uden hvilke den ikke kan arbejde med Kraft og Held. Vi vide ikke om Selskabet virkelig har befuldmægtiget sin Secretair til en i vore og vi haabe i Manges Dine saa væmmelig Dpforsdring til Vondevennerne kommer, til et saadant Liggeri en gros. Uegennytthighed i politiske Beskræbelse synes nu virkelig at være bleven saa sjelden, at man ei engang bryder sig om at vedligeholde det ydre Skin deraf. I samme Grad som Selskabets Formaal maa synes Selskabet selv human, ædelt og patriotisk, i samme Grad forekommer det os, at Selskabet maatte trympe sin Væresfølelse ved at udsæde saadanne ynkkelige Dpforsdringer, hvori jo ligger, at Selskabets allerede talrige Medlemmer ikke ville bringe det ringeste personlige Offer for Sagen, men til sidste Skilling ville have Alt betalt og vederlagt af Vondevennerne. Hvor ydmygende er det desuden ikke saaledes at trygle om Bidrag, det bliver da ikke mere en Fortjeneste af Selskabet at arbejde for Vondevennerne, men det bliver en Ret for de betalende Vonder at fordrer en pligtskyldig Tjeneste af Selskabet. Desuden er det jo dog Sandheden man vil tjene eller dog burde tjene, Sagen er jo ikke undersøgt, men den skal undersøges; men ved saaledes forud at affordre Vondevennerne Bidrag faar man jo sin Uafhængighed og Selvsændighed, man forbringer sig forud til at give Underfølgelsen et for Vondevennerne gunstigt Resultat, thi hvis Resultatet af den endnu ikke anstillede Underfølgelse blev at Landbologvindingen overholdes og der ikke fra denne Side fundes hentes Grunde til Forandringer i det Bestaaende, var det jo dog urimeligt at lade Vondevennerne betale Omkostningerne for et slikt Resultat. Det indføres overborte ikke, hvorfor det især skulde være Vonder, til hvem Selskabet burde henvende sig om Underfølgelse. Meget mere vil enhver fornuftig Mennekte strax see, at Vondevennerne Tiltrædelse til en Beskræbelse, der udelukkende gaar ud paa deres Fordeel, kun giver Bevis paa den almindelige menneftelige Egenlyst og Selvsjælsighed, men ingenlunde paa Beskræbelsens Sandhed og Retfærdighed i sig. Nei, vilde Selskabet i Vondevennernes Tilslutning til dets Formaal søge et Bevis for Formaalets Godhed, da maatte det netop henvende sig til alle andre Borgerklasser end til Vonder. Først naar et talrigt Selskab af alle Borgere med Udelukkelse af Vonder var enigt i at der burde gøres Noget for Vondevennerne, var der Grund til et saadant Selskabs Formaal at finde en agtværdig og uegennytlig offentlig Mening, kun da funde Selskabet fortjene Navn af Vondevennerne; thi at Vondevennerne mente at der bør gøres endnu mere for dem viser kun den almindelige menneftelige Egenlyst og Uforholdelighed, og at benævne et Selskab af næsten satter Vonder Vondevennerne er omkrent ligesaa interressende, som om man vilde kalde en Mand sin egen Ven. Det er da saa langt fra at Vondevennerne Tiltrædelse i Maaske forbejrer Selskabets sande moralske Værd og Autoritet, at det meget mere forholder sig accurat omvendt, nemlig at Selskabets Mening om de Forbedringer, der endnu bør foretages til Beside for Vondevennerne, i samme Grad bliver egennytlig, partisk, ensidig og interressende som Selskabet kommer til at bestaa af flere Vonder, ergo af flere villige og partiske Vidner. Man maa virkelig mangle al politisk Blufærdighed for ikke at indse Dette. Naar der endvidere siges at Selskabets Formaal kun kan naaes ved en Mæske af Kræfter og disse nu alier mest søges i selve den Stand, til hvis udelukkende Fordeel der virkes, maa man virkelig ynktes over et saadant Dpud af Kræfter, der forholde sig saa omvendt til det som derved skulde bevises, at Beviset bliver mindre stærkt i samme Grad som de fleste Kræfter komme fra Vondevennerne. Efter det foranstøtte vil man da og kunne bedømme, hvor liden Sandhed der ligger i det Udsagn, at Selskabet for med Sandhed og Beredighed at optræde for Vondevennerne maa indslutte en Mængde Vonder. Jo mindre man tager dem med paa Parti, for hvilke man virker, jo mere man forsmaar Bistand af dem, hvis Bistand ikke kan være uegennytlig og upartisk, jo mindre man tager Penge af dem eller i mindste Maade støtter sig paa dem, jo mere man støtter sig paa Sandhed og Sandheds indlysende Grunde og i Erkendelse af Sagens Rædhed haader at besmitte den ved skraalende Deeltagelse af Mæske og de Interesserende selv, med desmere Sandhed og Bærdighed optræder man for en Sag. Vi komme nu til en Sætning, som rigtig nok harmonerer meget vel med hvad der i vor Tid af Mæske holdes for ret politisk Bistand, men som dog sjelden i hele sin barbariske Ulystlighed findes udtalt saa uforbeholdent som her, og det er den, at altid det talrigste Parti seirer, hvad enten saa Sandheden eller Vognen er den Seirvindende, at det er de fleste Stemmer, der danne den offentlige Mening, for hvilken i vore Dage Kongerne og de Mægtige bøie sig. Rigtig nok tilføjer den ædle Folketaler, at Sandheden er Sandhed, om den saa end kun fremføres af een Stemme, men lægger strax til, at Sandheden dog ikke kan realiseres uden Stemmesleerhed. Imidlertid er det dog Gud være lovet endnu ikke kommet saa vidt hos os, at aabenbar Vogn og Uret vilde være vis paa at seire hvis de blot havde de fleste Stemmer, ei heller er det endnu slet saa galt i andre civiliserede Stater, om de end have constitutionelle Former, hvori Beslutninger tages efter Stemmesleerhed, thi Nationens Repræsentanters Stemmesleerhed er endnu langt fra at være hele Nationens Stemmesleerhed, saa det dog vilde være et stort Spørgsmaal, om aabenbar Vogn og Uret skulde være sikre paa Seiren, om de end til

en Tid bifaldtes af de fleste Individuer i Nationen. Saa meget synes vi Taleren maatte kunne indse, at det er saare misligt og forfælskeligt at fortælle netop de uoplyste, men talrige Vondevenner, at Pluraliteten er vis paa at seire hvad enten den vil Sandhed eller Vogn, og at Regjeringen, naar det saar saaledes, at Vogn har lige saa let ved at seire som Sandhed naar den blot har Pluralitet, har hoist Dpforsdring til af at Magt at forbringe at et Selskab skaffer sig Pluralitet for en Anstælse, som Regjeringen anseer for Vogn og Uretfærdighed, ja endog er forpligtet dertil, thi da Regjeringen dog altid bør sørge for at ikke Vogn, men Sandhed bliver gjort gældende, maa den overborte ved forbyde enhver Stræben hen til at Private søge at skaffe sig Pluralitet, da den jo aldrig forud kan vide, om det er til Fordeel for Vogn eller for Sandhed. Igrunden sæder Taleren, ved denne skrækkelige Sætning om Pluralitetens ubetragte Magt, ganske sig selv, Selskabet og dets hele Stræben, thi naar Pluraliteten som saadan slet ikke er noget Kriterium for Sandheden, kan man jo deraf at Selskabet virkelig faar Pluralitet endnu aldeles ikke bedømme, om dets Formaal er Vogn og Uretfærdighed eller Sandhed og Retfærdighed, men Pluralitetens hele Betydning kommer til at ligge i dens ppysske Kræfter. Men at Regjeringen ikke bøier sig for den blotte ppysske Kraft saa længe den og ikke Mæske efter Vogn har Magten, vil vel findes at være ganske i sin Orden, saavel som at der ikke taaler den ringeste Beskræbelse hen til at tage Magten fra den ved at søge at organisere en overlegen ppyssk Magt. Den følgende Sætning, at Sandheden vil ligge under til den bliver baaren af Majoriteten er derfor ogsaa aldeles falsk og ligesaa barbarisk som den foregaaende, havde Sandheden ligget under til den blev baaren af Majoriteten havde Frederik den Sjette tilvise aldrig kunnet gennemføre sine Reformen til Vondevennerne Beside, saalst som Christendommen nogensinde var bleven udbredt eller havde kunnet holde sig seirende paa Jorden end ikke den Dag idag. Skulde Sandheden bte til den deelttes af Majoriteten, vilde Sandheden aldrig findes paa Jorden, Sandheden seirer altid kun i og ved Faa fordi disse Faa just i og ved Sandheden blive stærkere end de Mæske. En ligesaa modbydelig Forevendelse af Sandheden gjør Taleren sig skyldig i naar han tilsidt vil gjøre Vondevennerne talrige Deeltagelse i dette Selskab til en Provesten paa, om Vonden er dørst og slov eller kan vækkes til Almeenaand og Borgerind; thi enhver Fornuftig vil strax see, at man ikke besjæles af Almeenaand og Borgerind fordi man tager udelukkende Parti med sin Stand, men da meget mere fun besjæles af Egoisme, Stands og Partiaand, materiel Interesse, medens man paa den anden Side netop kan vise at man ikke er dørst og slov, men tværtimod levende og fyrrig for den sande Almeenaand ved med Indignation at vise enhver saadan partisk Stræben efter udelukkende Fordeel for sin Stand fra sig. Det hele Selskab med sin storartede Agitation af den talrigste og mest uoplyste Stand, med sin fortrinvisse Henvendelse til Vonder og Rærdighed til Vondevenner, med sin udelukkende Stræben for denne ene Stands Interesser forekommer os saa vel fikket til bringe Uenighed mellem de forskellige Borgerklasser, til at fremme Parti og Standsaand, til at gjøre Vondevennerne misjornoiert med sin Skilling og ægge den til altid overdrevenere Dpforsdringer, at der paa engang forekommer os at være alvorlig Dpforsdring for Regjeringen til at see til, at der ikke skal afstedkommes Ulykker og Forvirring af alt dette agiterende Uvæsen og for de andre Borgerklasser til at fore vaagent Die med at man ikke saaledes inciterer Vondevennerne, at den tilsidt fordi den er den talrigste skal vore alle de andre over Hovedet.

Videnskabskabernes Selskab.

I Modet den 17de Decbr. foreviste Prof. Schricht nogle Granier af Peruanske Mumier. Prof. E. A. Scharling meddelte Forjeg over Stearinet og Stearinsyren i den amerikanske Olie. Conferentsraad Drsted gav en kort Beretning om de Forsøg, han havde anstillet over den polyechniske Elektromagnetiske Bærefraft.

Theatret.

Igaar opførtes et nyt originalt Uffspil paa rimede Vers: „Intriguen i Præfegaarden.“ Overalt hvor der er fremtraadt noget Nyt i en original Form, har der ikke været

Mangel paa Efterlignere, der have bemægtiget sig det Givne, uden at besidde Talent nok til at afvinde det en ny Side og derfor ogsaa ude af Stand til at fornye det Andst, deres Forbillede havde frembragt. Goethe's „Gyg von Verdingen“ fremkalde i sin Tid en Hær af Imitationsfugle, men som afslutte sig fra Goethes dæi, at de vare ligesaa raar i Form og Indhold, som den Tid, de vilde afslutte. Schillers Efterlignere vare ikke færr i Tallet, dog var der iblandt dem det mindste et virkelig Talent: Theodor Körner. Her hjemme hos os fremkalde Dehlensslager en hel Literatur af nordiske Sørgerfugle, men paa Scenen staaer han dog endnu saa godt som ene tilbage; og Heiberg's Baudeviller var Styld i, at Baudeviller i lang Tid blev den Digital, hvori endog Skolebærgene forfulgte sig. I vor nyere dramatiske Literatur gjorde det versificerede Stykke, saaledes som Henrik H. er g indførte det ved „Amors Geniefrager“, paa en Maade Epoke. Dem, det ikke allerede kunde tilfalle ved sin subtile Form og sin store Fingeb i Dialogen, besat det ved sit livlige, muntere Indhold og sin glimrende Billedskab. At det Stykke, „Amors Geniefrager“ vandt, desuagtet ikke blot har fremkaldt flere end nogle faa Efterlignere, har sin naturlige Grund dæi, at Formen her lagde en for de fleste uovervindelig Hindring i veien, saa at thi hvori mislykket Forsøg maatte hævne sig desto folkeligere. Dette har imidlertid ikke afholdt nærværende Stykket, thi, om end noget sildig, at træde i hini Forfatters Fodspor. Hvad der har opmunret ham dertil, er formodentlig den Dristighed, at han bevæger sig med en vis Færd i Versformen, der dog i sin hele Medgang minder alfor meget om hans Forbillede. Hvis der nu ikke horte mere til at frembringe et interessant versificeret Stykke, end at indlæde de mest profaite og aandløse Tanker og Talemaader i et taaleligt Vers, og paa denne Maade udvinde en Handling, som, idet den ligeledes paa det noieste slutter sig til Hovedideen i det valgte Monier, i det Høieste kunde afgive Stof til et lille Geniefrager, saa havde Forsk. uden tvivl naaet sit Maal. Men den dorfte Taushed, hvormed hans Stykke igaa Afled af over Scenen, saa at ikke engang Hr. Rosenkildes karakteristiske Fremstilling af den rigtign intet mindre end elstverdigte Præstefone, eller Mr. P. Hesters morsomme Fru Gingham kunde sætte de Hænder i Bevægelse, som ved Tæppeis gjorde et forjævet Forsøg paa at redde Stykkets Værd, maa have overbevist ham om, at Publikum fordrer noget Andet og Mere, end de ovennævnte negative Egenheder, for at underholdes. Forsk. synes især at have en stor Fortfærlighed for det Stykke i Landhøi, thi han lader næsten alle sine Personer tale om Naturen og dens Skønhed; men et dramatisk Skandværk taaler allerminst sige idylliske Naturbeskrivelser. Havde Forsk. derimod haat et ligesaa under Indblik i Menneffnatur en, som han synes at have Skønlighed til blomstergroenne Marker og Træer, saa vilde dette uden tvivl have været ham og hans Stykke til stor Nytte.

Juleliteratur. Juletiden staaer for Døren, den Tid da Ysene tændes omkring i Højene hos Nisse og Hattige og Juletræet samler baade Unge og Gamle. Dagsaa Literaturens Juletræ har begyndt at smykke sig med sine fæstgaver og næsten hver Dag bringer nye Bidrag til det. Endnu er det dog næsten ubetrukkende den barnlige Verden, der er bleven betænkt med smukke og findrige Ga-

ver og hvorvel vi finde det ganske i sin Orden at der bliver forjet forsk for den, saa kunne vi dog ikke tilbageholde det Dnsse, at Bedkommende, hvis Naadegaver især pryde Literaturen, ogsaa vilde erindre de Væbne. Idag maa vi altsaa holde os næsten udelukkende til Børnefristerne og vilde gjøre Begyndelsen med:

1) **Singebok, en Samling af danske Folkeeventyr, udgivne af Carit Ellar.** Høst Forlag, 1 Kbd. 2 Kbd. En Konge og en Dronning i Danmark have en eneste Son, Singebok. Da Sønnen er syv Aar gammel, dør Moderen. Paa sin Dødseng beder hun imidlertid Kongen om at give ham gode Lærere og stifte ham bort, da det bæres hende for som Stal Kongens næste Dronning kun lide baade Kongen. Kongen lover det og stifter ham til syv vise Mestere i Salling Land. Efter nogle Aars Forlod gifter Kongen sig ganske rigtig alter og lader efter sin nye Dronnings Begjæring Prindsen hente. Da Dronningen nu foreligger i den unge Kongeson og han ikke vil bryde hente, anslager hun ham for Kongen og han dømmes til Døden. Hver Dag han skal føres til Rettefærdet moder imidlertid en af Prindsens Lærere og bevæger Kongen til at udstille Hæmtefælden til næste Dag, og hver Gang denne er kommen bevæger alter Dronningen ved en Fortælling Kongen til at gjenage Beslutningen til Dommens Kulbyrdelse, indtil den syvende Dag Prindsens Lærer løses og Dronningens Styld kommer for Dagen. Som man ser, er det den gamle Folkebok om de syv vise Mestere, der alter har sit Forbillede i de syv Bæjere og gammelvisse Eventyr, der gjenlægger sig her, kun lokaliseret og af det danske Folk gjort til dets Genom, thi endnu leve disse Eventyr, idetmindste ovre i Jylland, i den Form, hvori Udgiveren her har meddeelt dem. Til en nærmere Sammenligning af de enkelte Eventyr er her for Dieblisset imidlertid herten Tid eller Leilighed, hvor interessant en Jaatan end kunde være, og vi maae derfor indskrænke os til at bemærke, at Herr Carit Ellar med stort Held har formaaet at gjen give den smukke simple, usmykkede Tone, der passer for Folkefagnet og Eventyr, og at Vogen, hvorvel den visnok nærmest er beregnet paa Børn, ogsaa af Børne vil kunne læses med stor Interesse.

2) **Et Eventyr, Nystaarsgave for Børn, af Theres Berner.** Eids Forlag, 4 Kbd. 8 S. Vi befinde os her paa en ganske anden Grund end ved den forrige Samling. Medens i den Folkepoesies gamle Aande omgav os og Diet overalt kun mødte simple, store Former, saa befinde vi os her som i en yndig Have, rig og sjon og broget og fuld af Buglelang og Blomsterdust, og dæilige ere de Melodier vi høre spæge, og som oisest ere de aldeles nye, ja selv hør en ældre Melodi synes at fluge igen, som f. Ex. „Rosen og den fremmede Fugl“ eller „Spillemanden“ fremtil et tidligere Sagn af Carit Ellar aabenbar har givet Ideen, der er den behandlet og varieret paa den ligeste Maade. I Sandhed, maatte Børneliteraturen blive beriget med mange Bidrag af den Natur, da vilde ogsaa mange Børne føle sig hændragne til den for at fornye deres Zælelse og forfriske deres Fantasi, som desto værre alfor ofte ere bleve flappede ved den senere Tids Modelecture.

3) **Et sjon Sagn fra den klassiske Oldtid, efter dens Digtere og Fortællere, af G.**

Schwab. Dørfatte af R. Arngren. Dørfatte Forlag, 1 Kbd. 3 Kbd.

Det er Dymphen der oplattes for os, det er de høie græste Guder og Gudemennest, der i deres høie og rene Skønhed føres forbi os. Efter at have set hvorledes Jorden befolkes, se vi Guderne blande sig i Menneffenes Synder, føge Argonauterne paa deres dristige Tog efter det gyldne Skind, Hercules, Theseus, Odysseus, de Epy imod Theben, Epigonerne og Herakliden. Da Forsk. en af Epyroflaas ædleste Digtere, hvor det lader sig gjøre, overalt lader de gamle Riter tale deres eget Sprog, aander hele Fremstillingen den ædle Enfold, der alene passer ved et Værk af denne Natur og Dørfatteren har i det Helt taget ret heldig forstaaet at gjenige Originalen. Dog have enkelte Germanismer indbleget sig, f. Ex. Arelle med Objekt, trylleri, Gyldetorn o. s. V. Billedet maa det, at enkelte af de sjoneste Mytter, f. Ex. den om Amor og Psyche, mangler, ligesom at Forsk. ikke har opdaget den irofantiske Sagnet om Hæsten af de behandlende Gæmner.

4) **Herr Stantelbeens mærkværdige Reiser og selsomme Eventyr til Land og Vand.** Et komisk Album i Tegninger af Jochem Træsnider, oplyst i kunstige Blum af Lars Rasmussen. Eide. 1 Kbd.

Et Sidebille til de Levnedsbeskrivelser Gæfner nobelstien Tøpffer har leveret i Monier Jakob's Tegningerne ere ikke uden Lune og ganske rask udson, de tilhørende Vers derimod herten moromme og lert vittige. Som blot Billedet bekræfter vil den imidlertid visnok ikke være uden Interesse for det ungdommelige Publikum, den er bestemt for.

5) **Et halvhundredt Fabler, tegne af J. E. Lundbye med Text af H. B. Kaalund.** Nye Udgave med colorerede Billeder. Villhøis Forlag, 2 Kbd.

At en ny Udgave af denne Bog i Løbet af et Par Aars Tid er bleven nødvendig, lader sig liget nok for den Anerkendelse den har vundet, og vi behøve derfor ikke at opholde os enten ved de Rumbyes fortræffelige Tegninger eller de Kaalunds smukke Text. I den nærværende Udgave ere de forste bleve illustrerede, hvilket imidlertid neppe kan siges at være nogen Binding, hvor henlygt mæstligt det forefænde kunde være.

„Nord og Syd.“ Et Maanedsskrift, udgivet af M. Goldschmidt. Af dette Skrift i 1ste Bind's 1ste Hæfte udkommet, hvori Udgiveren opfordrer til Abonnement. Og kunne vi i denne Hæfte virkelig ikke Andet end opfordre Publikum til at abonnere paa et Skrift, der lader til at ville blive interessant baade til Fremstillingens Liv og Originalitet og ved de holdes Mangfoldighed og Forsjning. Udgiveren begynder med en Dørfat over de indendoms Forskold, hvori, som han selv siger, vil findes et sjonligt, som de Læse længe have vidit. Vi uagter dette virkelig et Tilfælde, uagtet det vil findes noget egentligt Nyt, være dog i sig selv de meddelte Smaaoghandlinger Binesbyrd a baade at Udgiveren har vidit at sætte sig paa selskandsigt og klart bevidst politisk Standpunkt samt at han holder en fornuftig og besjænt liberalitet, og at han ved at gjøre Fremstillingen i træffende ved en umiskjendelig original Opfyldning, ved et livligt og flydende Sprog og meget læsende og rigtige Bemærkninger. I den forste Afhandling, „Regjeringen“, efterfølger Forfatteren

det Fornuftige, absolut, ovet af Abelsma, hvem Gævnerne, danffe, i domme Kongen, bragte, væffe de stene alie, Kongens, seldne, og Træng, Konge, men, imøde, Regjering, dæes egne, liberale, langsomt, positionen, sitionen, gjeringen, gjerings, ringen, endog, fremfille, Magt, ringen, færd, og, Danffe, i, Magten, stude, dan, Dyr, Dørfatte, Materiel, tant, i, Andet, fets, male, Færd, og, Follet, bevillings, Trang, i, saa, tilfæi, i, Anledn, ringen, o, gaende, ringsform, Stalens, i, paa, den, f, Færd, i, at, misund, end, Enby, Clementer, maa, gaee, fænde, Frih, at, naar, a, dig, arbeide, reformer, fomme, til, i, Sandh, Danmark, Ievre, Reg, at, udvide, Svælg, h, Maal, til,

De syv Dødslyder.

Sovmod eller Hertuginde.

af Eugene Sur.

Fjerde Deel.

(Fortsat.)

Gerald, som ingen Maade havde, kunde altsaa tale med Grænsline, uden at sege for, at man stude hore ham, medens Fru de La Rochaigne, for at give sin Protege større Færd, flyttede sig bort fra Fru de Beaumesnil og saa nar op til Hertuginde som mulig.

Bege syntes at være aldeles fremmede og ligegyldige for Gerald's Samtale med Grænsline, og disse kunde saaledes være saa ugenerte i deres lide-à-lide, som de kunde ønske.

Endimod havde Hertugin af Semeterre, sjøndt det led til at lade ham stor Dørvindelse, talte med en vis Munterhed; men da han saa at sige befandt sig ene med Grænsline de Beaumesnils, udbrødte hans Mine og den Tone, i hvilken han talte, den alvorligste og inderligste Interesse.

— Frosen, sagde han til den unge Nisse med saamegen Tølelse, at hun i første Dødslyde aldeles frapperet dæi over, Møndt jeg virkelig er sig iasten, vilde jeg dog indfude mig paa dette Bæi, for at opfynde en reistlassen Wands Nøgt imod Dem.

— Ved disse Ord opfyndte en Forudfølelse af ubestuelig Glæde Frosen de Beaumesnils Hjerte. Gerald vilde ikke bødage Semeterre, og Grænsline mente, at han vilde forklare hende, hvorfor han endnu syntes at hore blandt dem, som gjorde sig Gaad om hendes Haand.

— Min Frosen, vedblev Gerald, ved De, hvorledes man betragter en rig Arving?

Dg da Frosen de Beaumesnil betragtede ham med Forundring, vedblev han:

— Jeg skal sige Dem det, og gid jeg derved kunde redde Dem fra mange Færet!... En Moder, min Moder for Græmpel, der især er den bedste, den verdigste Konge, erfarer, at den rigeste Arving i Frankrig er giftfærdig. Blandt af de Gørdels, en saadan Forbindelse vil kunne forstærke mig, bekymrer min Moder sig aldeles ikke om denne Arving's Charakter og Personlighed. Hun har aldrig set hende, thi den rigste Arving er endnu i Udlandet. Dette siger Intet; det gjælder kun om at stifte mig en udyre Formue, og ethvert Midde, som fører til dette Dæi med, er fortræffeligt. Min Moder, som lader sig forlede af sin moderslige Skønlighed, iler til den unge forældreløse Nigis Formynderske; der bestemmes det, at Arvingen, en stakfels sjon, forsvares færtenaarig Nisse, der er ubekendt med Ardens Intriguer, ved sin Ankomst skal omgives af Personer, der beherske hende og udøve en saadan Indflydelse over hende, at hendes Valg uundgaelig maa falde paa mig. Denne stændige Handel.... jeg kan ikke give det noget andet Navn.... er afsluttet, Alt er afslut, Frosen, selv den Maade, paa hvilken jeg.... tilfældigvis.... skal foretages for hende.... Alt, selv den meer eller mindre forældreløse Dragt, jeg skal bære paa den stændigeangre Dage. Det er smaaalt, men forgeligt! Kort sagt, det hele er ordnet.... og jeg, jeg ved Intet deraf. Og Arvingen, som opholder sig hundrede Mile fra Paris, sender mig ligesaa lidt, som jeg sender hende!... Endelig ankommer hun. Na meddelte min Moder mig sine Planer; thi hun tviler aldeles ikke om, at jeg jo med Glæde vil gaee ind paa dem og stræbe at tilkæmpe mig

den ventede Lykke, hun tilbyder mig. I Begyndelsen nægter jeg mig imidlertid og paaflaart, hvilket ogsaa er Tilfældet, at jeg ikke soler Tilbedelighed til at gifte mig og at jeg uden tvivl vil blive en daarlige Begjæmmand.... Hvad gjør det? siger min Moder. Vægt hende kun, hun er saa rig!

Da Grænsline gjorde en Bevægelse, vedblev Gerald:

— Dg dog er min Moder agtet og agtværdig, som enhver Anden. Men derfor de kjænde den salale Dødslyde, som Venge udøve....

— Min Fæder, hvilede Hertuginde ganske langt til Fru de La Rochaigne, medens Gerald talte paa den Maade til Grænsline, der lyttede til hans Døi med Nysgjæ, forstaaet De Nigere?

— Nei, svarede Fru de La Rochaigne, ligesaa sjon, men det forekommer mig, at den Smaa lærer paa Gerald med den største Interesse; jeg har hemmeligt iagttaget hende.... hendes Ansigt synes at rabe Bevægelse, men det synes tillige at staae af Glæde.

— Jeg tvivler ikke om Gerald; naar han vil, er han uimodstaaelig, sjon Hertuginde den berøft. Den Smaa er vor;.... Dg jeg som var saa enstjellig at hærne mig over, at denne elendige Mærkværd var saa frak at uagere hende:

— Jeg gjenlægger det, min Frosen, i Begyndelsen næggede jeg mig ved at tænke paa dette Gistmaal, vedblev Gerald, og jeg handlede altsaa som en risslaffen Mand. Ulykkeligvis bevagede min Moders indtrængende Bønner, min Frygt for at bedroge hende, min Modbydighed for en forbudt Meddelelse.... ja maafter endog, uden at jeg var mig det bevidst, det Tilværende ved denne udyre Gæmme.... alt dette bevægede mig, til at afgive fra min første Bagring, og jeg besluttede at gjøre et Forsøg paa at op-

den rige, uhylligste, indgaars, med, — Nu, slutning? — To, fætte mig, daarlige, Vi, bleve, min, Arving; og, at kjænde, st, uden, Formu, kunne, glæde, sig, — Nu, hende? — Ja, — To, — En, beoilig, i, ender, H, ving, mid, mig, forenet, bevoining, Ved, de, thi, den, staa, kunde, den, Glæde, frem, Gerald, han, aslagde, æble, Dyrfor,